

Arrest

nr. 176 449 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 4 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2016 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers pupil komt als niet begeleide minderjarige toe te Zaventem op 9 februari 2015. Hij verklaart geboren te zijn op 25 januari 1999.

De ingediende asielaanvraag wordt bij beslissing van 29 februari 2016 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen. Deze beslissing is definitief.

Op 25 juni 2015 diende verzoeker een aanvraag in bij toepassing van de artikelen 61/14-25 van de vreemdelingenwet.

Op 2 mei 2016, met kennisgeving op 3 juni 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan de heer S. S., van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven¹ de persoon die verklaart te heten B., M. S.,

geboren te Telemele op 25.01.1999, van nationaliteit Guinee (te zijn),

verblijvende te (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene arriveerde op 09/02/2015 in België, hij werd door de luchtvaartpolitie aangetroffen in de kapel van de luchthaven van Zaventem. Al vrij snel werd hij overgebracht naar het UZ Leuven alwaar hij in quarantaine werd geplaatst (gezien herkomstland, verklaring dat zijn moeder besmet was met Ebola en een verhoogde lichaamstemperatuur). Een voorlopige voogd werd aangesteld. Na 24 uur werd hij er ontslagen en doorgestuurd naar OOC te Steenokkerzeel. Een maand na zijn aankomst in België, op 02/03/2015 werd betrokkene uitgenodigd op de DVZ om hem te registreren en officieel te signaleren aan de Dienst Voogdij. De voogd die werd aangeduid, diende op 11/06/2015 samen met zijn pupil een asielaanvraag in. De voogd wenste vervolgens een tweede procedure voor zijn pupil op te starten en diende op 25/06/2015 een aanvraag in bij bureau MINTEH waarbij hij beroep doet op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In overleg met en met akkoord van de voogd werd besloten om het resultaat van het onderzoek van het CGVS af te wachten alvorens een beslissing rond de duurzame oplossing te nemen. Op 29/02/2016 oordeelde het CGVS dat betrokkene niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut, noch het statuut van subsidiaire bescherming. De voogd liet weten dat er geen beroep tegen deze beslissing zou worden ingediend en dat hij graag de procedure art. 61/15 en volgende wilde verderzetten.

In zijn aanvraag meldt de voogd het volgende: de vader van betrokkene overleed toen hij nog een baby was. De moeder is later hertrouwd, maar de nieuwe partner van de moeder wilde de zorg over hem niet op zich nemen. De jongen werd door zijn moeder naar een "tonton" gestuurd (een vriend van zijn overleden vader) en diens gezin (vrouw en 2 kinderen). Hoewel deze tonton goed voor hem zorgde, werd hij door diens vrouw zeer slecht behandeld. In januari 2015 raakte zijn biologische moeder besmet met het Ebola-virus. Dit was een aanleiding voor de vrouw van tonton om hem sociaal volledig buiten te sluiten. Hij raakte volledig geïsoleerd. Tonton heeft dan vervolgens een srnokkelaar gecontacteerd die de jongen naar België begeleidde.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor op 15/04/2016.

Tijdens zijn verhoor verklaart betrokkene dat hij niet wil terugkeren naar Guinée omdat hij niet zou weten waar zijn moeder is en omdat hij zijn studies er niet zou kunnen verderzetten. Indien zijn moeder zou worden teruggevonden, weet hij niet of zij zoals voorheen voor hem zou zorgen. Hij verklaart dat hij voetbal speelde in Guinée en vele vrienden had op school, maar dat hij met niemand meer contact zou hebben.

De voogd voegt toe dat ze via Tracing Rode Kruis getracht hebben om zowel de moeder als tonton op te sporen. Ze stuurden een brief naar de moeder en de tonton met het telefoonnummer van de voogd, maar kregen tot op heden geen reactie. Informeel zou de partner van Caritas in Guinée bevestigd hebben dat de naam van de moeder niet terug te vinden is in het ziekenhuis waar de moeder destijds zou gehospitaliseerd geweest zijn (Donka-ziekenhuis te Conakry).

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, de verklaringen van betrokkene en de bekomen informatie tijdens het verhoor op 15/04/2016, kan men niet stellen dat de duurzame oplossing voor betrokkene in België ligt.

Wat betreft de problemen in zijn land van herkomst legt hij geen enkel objectief element voor dat zijn verklaringen onderschrijft. Noch het overlijden van zijn vader, noch de ziekte van zijn moeder wordt gestaafd met een document (overlijdensakte, ziekteattest, ...). Ook het feit dat hij naar een tonton werd gestuurd en vervolgens door diens echtgenote slecht werd behandeld, zijn slechts verklaringen tot op heden niet bewezen. Bovendien oordeelde het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen dat betrokkene niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling of het subsidiair beschermingsstatuut aangezien zijn verklaringen "onnauwkeurig en onwaarschijnlijk" waren. In de beslissing van het CGVS staat ook te lezen dat betrokkene op bepaalde vragen met betrekking tot de ebola-crisis en de genomen maatregelen ontwijkend antwoordt en dat de verklaringen die hij daaromtrent aflegt niet geloofwaardig zijn. Tijdens zijn interview bij bureau MINTEH dd 15/04/2016 blijft betrokkene erg vaag en resten er talloze onduidelijkheden, zeker met betrekking tot zijn familiale context. Wanneer wordt aangedrongen op het geven van concrete informatie (telefoonnummers, adressen) blijft hij ons het antwoord schuldig en het tekenen van een plan of aanduiden via google maps om te preciseren waar hij woonde blijkt een moeilijke taak. Dergelijk vage en onduidelijke informatie laat een onderzoek ter plaatste niet toe, hetgeen bovendien ook niet noodzakelijk blijkt te zijn aangezien onze dienst over voldoende elementen beschikt om met zekerheid over de duurzame oplossing te beslissen.

Het hoger belang voor betrokkene ligt duidelijk in zijn land van herkomst. De bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 t.e.m. 61/25 van bovenvernoemde wet, dienen in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie geen mogelijkheid op opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Op dit ogenblik is er ons inziens nog steeds opvang en verzorging aanwezig in Guinée. Hoewel hij blijft volhouden geen enkel contact meer te hebben met vrienden en familie in Guinée en de gedane opzoekingen door de voogd via Tracing Rode Kruis schijnbaar geen afdoend resultaat hebben opgeleverd, kan echter terecht worden gesteld dat hij nog steeds beschikt over een uitgebreid familienetwerk in Téliélé, zijn geboortedorp, waar hij zijn kindertijd doorbracht en waar zijn oma en twee tantes langs moederskant wonen. Nergens uit de verklaringen blijkt dat hij er slecht werd behandeld of dat hij er niet welkom was. Er is dan ook geen twijfel dat de oma en twee tantes tegemoet kunnen komen aan de in artikel 74/16 vooropgestelde adequate opvang en verzorging.

Betrokkene arriveerde in februari 2015 en verblijft dus ondertussen ongeveer 1 jaar en 4 maanden in België. En hoewel hij tot nu een uitstekend integratie-traject aflegde, wegen zijn integratie en opgebouwde banden niet op tegen zijn relaties in het land van herkomst, waar hij geboren is en tot zijn 16de levensjaar opgroeide.

Tenslotte kan zijn verblijf in een vreemd land, ver van zijn oorspronkelijke habitat met een compleet andere cultuur en gewoonten, onmogelijk als duurzame oplossing worden gezien wanneer er nog sprake is van de mogelijkheid om in zijn eigen land een goed leven verder te zetten/op te bouwen. Betrokkene beschikt met zijn 17 jaar bovendien over een zekere zelfstandigheid en maturiteit, gezien zijn nakende meerderjarigheid. Niets weerhoudt hem ervan om met behulp van een organisatie te werken aan een terugkeerproject, zoals hieronder wordt gespecificeerd.

Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform de specifieke bepalingen van de wet van 12/09/2011, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop, alwaar een hereniging met zijn familie in Téliélé mogelijk is..

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas en

Fedasil. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

In een onderdeel van het enige middel betoogt verzoeker:

“Doordat de bestreden beslissing een Uitspraak põneërt7namelijk dat de düürzainë~öplössing voor de minderjarige in Guinée ligt, zonder hiervoor echter objectieve en verifieerbare elementen voor te leggen.

Dat zij zich uitsluitend baseert op het feit dat verzoeker weliswaar tot zijn 16 e levensjaar in Guinée heeft verbleven en dat er nog een uitgebreid familienetwerk zou bestaan in Télémilé, zijn geboortedorp, waar zijn oma en twee tantes langs moederskant zouden wonen en dat er geen twijfel is dat de oma en de twee tantes (dus) tegemoet kunnen komen aan de in artikel 74/16 vooropgestelde adequate opvang en verzorging.

Dat zij aan de minderjarige verwijt vage en onduidelijke verklaringen af te leggen, doch dat zij zelf zich ook verschuilt achter een wazige en niet objectieveerbare redenering; dat het om een pure éénzijdige stelling gaat.

Dat het noodzakelijk is om minstens enig onderzoek ter plaatse te laten doen, alvorens over een duurzame oplossing te kunnen spreken, en dit onafgezien van de al dan niet vage verklaringen van de minderjarige.

Terwijl artikel 61/18 duidelijk spreekt over een onderzoek en over het feit dat rekening moet gehouden worden met alle elementen; terwijl het hoger belang van het kind de leidraad moet zijn bij het bepalen van de duurzame oplossing, -alsook het principe van de éénheid van het gezin.

Terwijl het op grond van de procedure 61/14 ev niet volstaat te stellen dat de duurzame oplossing niet in België ligt;

*Terwijl het evenmin volstaat te stellen dat deze in het land van herkomst ligt, zonder hiervoor minstens enige **objectieve en objectieveerbare gegevens** aan te voeren.*

Terwijl het immers wel vaststaat op basis van de eensluidende en voortdurende verklaringen van verzoeker dat hij ook in Guinée duidelijk niet kon steunen op een hechte gezinssituatie en/of minstens enige stabiele opvangsituatie.

Terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij tot ongeveer de leeftijd van 11 jaar in Télémilé heeft gewoond, met zijn moeder, - ook al woonden zijn grootmoeder en twee tantes er toendertijd ook.

Dat hij daarna enige tijd bij zijn moeder en haar nieuwe partner verbleef, en hij dan naar een "tonton", een vriend van zijn -overleden- vader in Coya, verhuisde, toen bleek dat er voor hem geen plaats meer was in de nieuwe relatie van zijn moeder.

Dat de minderjarige niet kan bewijzen in deze stand van de procedure dat hij geen familie meer heeft die hem kan en wil opvangen, doch dat het ook niet aanvaardbaar is dat verwerende partij er zomaar van uitgaat dat hij die wel heeft, en dan nog in Télémilé;

Dat hij immers al jaren geleden vertrokken is, met zijn moeder naar Conakry en vervolgens naar Coya ging.

Dat verweerster op geen enkele manier rekening houdt met het feit dat de familie er misschien niet meer woont, overleden is of op een andere manier absoluut niet in staat is om de opvang van verzoeker te verzekeren volgens de minimale voorwaarden die vereist zijn in het kader van het "hoger belang van het kind" dat wettelijk door verweerster dient gevrijwaard te worden ingevolge haar beslissing.

(...)

Terwijl de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met alle algemene gegevens, en niet de minste aanwijzing heeft met betrekking tot een reële opvangmogelijkheid in Télémilé, laat staan door wie die in concreto zal gewaarborgd worden ; dat het niet voldoende kan zijn in het hoger belang van het kind, uit te gaan van loutere veronderstellingen...

Terwijl nogmaals herinnerd wordt aan het feit dat verzoeker reeds uit een kwetsbaar gezin afkomstig is, nu hij zijn -overleden- vader nooit gekend heeft, een broer heeft waarmee hij maar weinig affiniteit had en een moeder die ook niet voor hem kon instaan, rekening houdend met haar economische verplichtingen en de wetmatigheden van haar nieuwe relatie.

(...).”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 61/15-25, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat er een onderzoek ter plaatse moet gebeuren alvorens over een duurzame oplossing te kunnen spreken. Het hoger belang moet de leidraad zijn en het zou niet volstaan te stellen dat de duurzame oplossing niet in België ligt. Uit de verklaringen blijkt dat hij in Guinee niet kon steunen op een hechte gezinssituatie. Hij zou verhuisd zijn omdat er geen plaats mee was voor hem in de nieuwe relatie die zijn moeder had. Het zou niet aanvaardbaar zijn dat de verwerende partij er zomaar van uitgaat dat hij familie heeft die hem wil en kan opvangen. Er zou geen rekening gehouden zijn met het feit dat er misschien niemand meer woont. Hij voegt toe dat Guinee getroffen werd door ebola. Er zou op gemakkelijke wijze verwezen worden naar zijn leeftijd van 17 jaar, terwijl dit niet zou beantwoorden aan het belang van het kind. Er zou geen aanwijzing zijn voor een reële opvangmogelijkheid. Hij zou geen garantie hebben om vanuit zijn familie of gemeenschap nog op enige hulp te kunnen rekenen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 24 van het Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepalen dat bij elke maatregel die met betrekking tot kinderen wordt getroffen, de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen. Ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verwerende partij met dit uitgangspunt rekening heeft gehouden en heeft geoordeeld dat, gelet op het feit dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn moeder en broer in Guinee verblijven, dat hij geen objectief bewijs heeft voorgelegd dat zijn vader overleden zou zijn, dat hij niet heeft aangetoond dat hij zou zijn weggestuurd van bij zijn moeder en dat nergens uit blijkt dat zijn moeder ebola-patiënt is, dat zijn oma en twee tantes in zijn herkomstland verblijven, niet gesteld kan worden dat de duurzame oplossing zich in België bevindt.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een asielaanvraag had ingediend, die werd afgesloten met een beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij nazicht van voormelde beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen inderdaad oordeelde dat verzoekers verklaringen m.b.t. de ebola besmetting van zijn moeder en de medische opvolging die zij zou krijgen ongeloofwaardig zijn. M.b.t. de verklaringen aangaande de problemen die hij gekend heeft na de ebola-besmetting werd gesteld dat die onwaarschijnlijk zijn. Daarnaast werd gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde met betrekking tot de problemen die hij zou hebben met de nieuwe vriend van zijn moeder.

Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, bij de beoordeling van de duurzame oplossing, rekening houdt met de vaststellingen van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Verzoeker gaat hieraan ook voorbij in zijn betoog.

Evenmin kan het als kennelijk onredelijk worden bestempeld dat er tevens gewezen werd op het feit dat verzoeker de leeftijd van 17 heeft bereikt en weldra volwassen is. Daarenboven werd hij slechts op 9 februari 2015 aangetroffen in België, terwijl hij meer dan 16 jaar in zijn land van herkomst heeft verbleven. In de bestreden beslissing werd dan ook gemotiveerd dat zijn verblijf in een vreemd land, ver van zijn oorspronkelijk habitat met een compleet andere cultuur en gewoonten, onmogelijk als duurzame oplossing worden gezien wanneer er nog sprake is van de moeilijkheid om in zijn eigen land een goed leven verder te zetten/ op te bouwen.

Uit het verslag verhoor, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn twee tantes bij zijn oma wonen en dat zij vroeger allemaal samenwoonden. Gelet op die verklaring en gelet op het feit dat er zich in het administratief dossier geen elementen bevinden die erop wijzen dat verzoeker niet bij hen terecht zou kunnen, is het niet kennelijk onredelijk om hiervan melding te maken in de bestreden beslissing. Door verzoeker worden er bij het verzoekschrift geen elementen gevoegd die de vaststellingen doen tegenspreken. Verder blijkt ook uit het verhoorverslag dat de voogd verklaarde dat verzoeker hem vertelde dat hij zijn moeder in de steek gelaten had en dat dit gevoel altijd was gebleven.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit voorgaande blijkt afdoende dat het oordeel dat de duurzame oplossing niet gelegen is buiten de familiale context in Senegal, geen schending uitmaakt van de artikelen 61/14, 61/17, 61/18, 74/13, 74/16 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, nadat zij vaststelt dat de vader is overleden en de moeder van verzoekers pupil niet traceerbaar is, mede door de eigen gedraging van verzoekers pupil (vage en onduidelijke verklaringen) besluit dat het hoger belang van de pupil een terugkeer naar diens herkomstland vergt. De verwerende partij komt tot dit besluit omdat zij meent dat *“kan echter terecht worden gesteld dat hij nog steeds beschikt over een uitgebreid familienetwerk in Téliimilé, zijn geboortedorp, waar hij zijn kindertijd doorbracht en waar zijn oma en twee tantes langs moederskant wonen. Nergens uit de verklaringen blijkt dat hij er slecht werd behandeld of dat hij er niet welkom was. Er is dan ook geen twijfel dat de oma en twee tantes tegemoet kunnen komen aan de in artikel 74/16 vooropgestelde adequate opvang en verzorging.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de pupil van verzoeker steeds heeft verklaard dat hij zijn moeder niet meer kon contacteren omdat hij haar telefoonnummer in zijn bagage had die werd ingehouden. Alhoewel de verwerende partij kan gevolgd worden dat er twijfels rijzen aangaande de verklaringen betreffende diens moeder, zeker voor wat de voorgehouden Ebola-ziekte betreft, gelet op de ongeloofwaardige verklaringen betreffende deze ziekte in het asielrelaas, is de pupil duidelijk over de twee zussen en diens oma die in Téliimilé woonden maar met wie niet blijkt dat hij de laatste jaren nog contact had vermits de pupil spreekt over een periode toen hij daar verbleef met zijn moeder voor het vertrek naar de stad, wat laat uitschijnen dat dit zich in een ver verleden voordoet, voor het tweede huwelijk van de moeder.

Verzoeker kan gevolgd worden dat uit de loutere verklaring dat de pupils oma en twee zussen van de moeder woonden in Téliimilé in een ver verleden niet kan afgeleid worden, zonder de pupil hieromtrent verder te horen en na te gaan of deze familieleden nog steeds daar verblijven, dat het hoger belang vergt dat verzoeker naar die familieleden dient terug te keren. Van de verwerende partij mag verwacht worden dat er minstens een poging wordt ondernomen te weten of deze situatie nog actueel is. De verwerende partij heeft de pupil hier niet over ondervraagd en geen poging ondernomen om adresgegevens te verkrijgen van deze familie en nog minder enig traceerwerk verricht naar de actualiteit van het verblijf van deze familieleden. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid. In die mate is het onderdeel dat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert gegrond, wat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Gelet op deze vaststelling dienen de overige onderdelen van het middel niet te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2016 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN